

REVERENDISSIMO
 IN CHRISTO P. CLARISSIMOQVE
 PRINCIPI AC DOMINO D. MAXIMILIANO
 A BERGIS, ARCHIEPISCOPO ET DVCI CAMERACENSI,
*Sacri Imperij Principi, Comiti Cameracesi, & cat. Domino suo modis omnibus ob-
 seruando, Iacobus Froius S. Pl. precatur.*

NON scitè minus quàm prudenter à Platone dictum est, Præsul amplissime idemq; princeps Illustrissime, *δὲς καὶ τρεῖς τὸ καλόν*. Nam sic ferè naturâ comparatum est, vt eximia pulchritudine & elegancia quæ sunt prædita, eò impensius placeant, quo sæpius repetuntur. Contrà, quæ vulgaria tantùm sunt aut intra mediocritatem consistunt, quanquam primùm contemplanti ipsa nouitate satis arrident, tamen paulatim perdunt gratiam, moxque repetita fordescunt. Id quod, si vsquam alibi, certè in alienis scriptis legendis, haud secus atque in tabulis spectandis vsu venire solet. Sicut enim tabula, ab insigni artifice elaborata, eò magis intuentium oculos pascit ac retinet, quo propiùs & fixiùs inspicitur: ita librum à viro tum pietate, tum eruditione præstanti elucubratum hoc magis magisque iuuat relegere, quo sæpius ac pensulatiùs euoluas. Id verò, cùm alia multa, tum vnus Ludouici Blosij, viri in omni disciplinarum genere exercitatissimi, abundè testantur varia opuscula vbique gentium dilaudata: quæ licèt iam toties fuerint typis expressa & diuulgata, tanto tamen studio à spiritualis vitæ candidatis comparantur, vt subinde noui comperiantur, quorum votis non sit factum satis. Quo factum, vt Ioannes Bogardus, apud Louanios Typographus cum primis celebris, operæpretium se facturum æstimârit, si omnia in vnum velut corpus redacta denuò sub prelum reuocaret. Proinde ingenti prudentia, & multo rerum vsu edoctus, quum permagni referre intelligat, vt quàm fieri possit castigatissima in manus hominum exeant, non mediocri studio à me contendit, vt hac in re meam ipsi operam accommodarem. Quod equidem haud grauatim facturum me recepi, homini præsertim tam amico, in re tam honesta, & ad rectioris vitæ institutionem pertuli, ac tantum nõ necessaria. Idq; eo feci libentius, quòd huc quoque alij complures non infimæ notæ amici, ac viri graues, me inuitarent. In primis ergo libros ad vnum omnes quanta maxima potui diligentia, à capite (quod aiunt) ad calcem legi ac relegi, mendas, quæ librariorum, seu potius operarum incuria irrepsissent, erasi, deprauata restitui, apices, verbaq; singula euentilavi, *γνώμας* & rerum capita vt plurimùm, quum & scripturæ loca passim in marginem subieci. Sed & initio singulorum capitum, separatim cuiusque loci sententiam paucis comprehensam præfixi, præterquam in libellis precum, paucisque aliis, in quibus ea cura superuacanea videbatur. Cæterum non aliũ mihi ordinem sequendum existimaui, quam vt eo quemq; loco librum collocarem, quo ab ipso autore & scriptum & editum noueram, nisi quod Monachum D. Chysofostomi, ab ipso admodum iuvene Latinum factum, (cui propterea primus non immeritò debebatur locus) Collyrio subiectum reliqui, quòd sic antea fuisset excusus. Alioqui Speculo Monachorum, quod Dacryani titulo hætenus circumfertur commodè satis præponi poterat. Cui quidem Speculo visum est vltimum locum assignare, ob eam potissimum causam, quòd illud pro legitimo fœtu non agnosceret noster Blosius, vt qui eius non solus, et si præcipuus, esset parens. Iam verò, quia nihil minus cogitabat, quum sua scriberet, quàm vt olim omnia in vnum veluti corpus compingerentur, factum est, vt non rarò in posterioribus scriptis repeteret, quæ in prioribus digesta habebantur, hoc vnum spectans, vt alienã magis salutem promoueret, quàm vt suo honori consuleret: idq; studiosè agens, vt qui fortè in vnum aliquem libellorum incidisset, ne quid eorum desideraret, quæ ad suum institutum facere viderentur. Itaque in hac editione satius esse duximus cum delectu expungere quæcunque ad eum modum fusiùs repetebantur, ne tædium lectori adferrent eadem identidem iterata. Porrò illud neminem mouere debet, quòd singulis penè libris attexuerit preces atque *δοξολογίας* è Christi doctrina, vita, ac mortè ferè petitas. Intelligebat enim vir insigniter pius, nec minus prudens, non ita magna ad rectè viuendum momenta esse posita in nuda lectione, nisi eadem ardentibus & ab imo pectore profectis precibus fulciatur: quando neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. Qui quidem votis assiduis est implorandus pulsandus, fatigandus, vt suam nos voluntatem non tam agnoscere quàm etiam perficere doceat. Verissimè namq; scribit Prosper ille Aquitanicus, gratiæ assertorum secundum beatum Augustinum facile princeps: Agnitionem Dei non

1. Corint 3.